

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: N. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Mongolsko, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č.j. OAM-1037/ZA-ZA04-HA08-2015, E.č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č.j. OAM-1037/ZA-ZA04-HA08-2015, E.č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015, (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce zamítá jako zjevně nedůvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobce dále uvedl, že žalovaný nepostupoval tak, aby pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalobce uvedl, že se žalovaný sice zabýval otázkou Mongolska jako bezpečné země původu, avšak nezabýval se jeho konkrétní situací, tedy jeho obavou ze msty muže, s nímž měl potyčku, pro kterou byl i odsouzen. Podle žalobce nelze automaticky tvrdit, že orgány v jeho zemi původu mu poskytnou ochranu. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Žalobce v tomto smyslu dále doplnil, že se žalovaný nezabýval otázkou jeho zdravotního stavu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedl, že si nemusí píchat inzulin, avšak nezabýval se aktuálním zdravotním stavem. Žalobce uvedl, že v současné době musí držet dietu a užívat pravidelně léky, s čímž je spojeno pravidelné docházení k lékaři a získání léků na předpis. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaným uváděný jiný způsob léčby v zemi původu je čistě spekulativní a nelze s jistotou říci, že by nebyl ohrožen jeho život.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval otázkou sloučení rodiny. Žalobce připomněl, že má na území České republiky družku, s níž vychovává nezletilého syna a podílí se i na výchově nezletilého syna družky. Všichni tři mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobce uvedl, že starší syn nezná biologického otce a jako otce uznává jeho, mongolsky umí jen několik slov. Mladší syn začal navštěvovat mateřskou školu a mongolsky vůbec nerozumí. Žalobce poukázal na skutečnost, že obě děti tak mají ztíženou možnost dalšího vzdělání v Mongolsku a nelze tak uvažovat o společném návratu do země původu. Odloučení by bylo vzhledem k přirozeným vztahům v rodině velmi tíživé. Žalobce se domnívá, že jeho vycestování by bylo z uvedených důvodů v rozporu s mezinárodními závazky České republiky o slučování rodin. Podle žalobce se jedná o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Závěrem žalobce doplnil, že se poučil ze svého nesprávného jednání v minulosti, uložený trest si odpykal, přičemž byl podmíněně propuštěn pro vzorné chování. Žalobce připomněl, že podmínka byla stanovena ve výměře 3 let a jeho vycestováním, by tak došlo ke zmaření účelu jeho trestu, a proto z uvedených důvodů navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují porušení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o správnosti aplikace ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem zlegalizovat si pobyt na území České republiky bez uvedení azylově relevantních důvodů. Žalovaný připomněl, že žalobce tímto postupem nebyl zkrácen na svých právech, neboť takový postup mu ukládá přímo zákon o azylu. Žalobce svou zemi původu několikrát během svého pobytu na území České republiky navštívil, požádal přes zastupitelský úřad o vydání nového cestovního dokladu, a tento mu byl bez potíží vydán. Při pohovoru žalobce sám neuvedl, že by mu hrozilo ze strany státních orgánů v Mongolsku nebezpečí, přičemž sám uvedl, že případná msta ze strany rodiny muže, kterého pobodal, mu hrozí i v České republice, neboť tento muž žije ve stejném městě jako žalobce. Žalovaný uvedl, že si je vědom skutečnosti, že žalobce má na území České republiky vytvořené rodinné vazby, nicméně jeho povolení k trvalému pobytu, které jej opravňovalo pobývat na území České republiky, bylo zrušeno vlastním přičiněním žalobce, který byl odsouzen za napadení. K odloučení od rodiny žalobce žalovaný uvedl, že při výkonu trestu

odnětí svobody žalobce komunikoval se svou rodinou telefonicky, prostřednictvím dopisové korespondence a osobními návštěvami družky, jeho nezletilého syna a nezletilého syna družky jednou za půl roku. Z těchto důvodů učinil závěr, že vycestováním žalobce nebude zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. K neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60. Žalovaný dále připomněl, že podle informace Ministerstva vnitra České republiky ze dne 26. 8. 2013 je Mongolsko považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný uvedl, že situaci žalobce pro případ návratu do Mongolska posoudil dostatečně i z hlediska ust. § 14a zákona o azylu, aniž by dospěl k závěru o existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany, a proto se nedomnívá, že by postupem podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu porušil zákon a napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo žalobce jakkoli zkrátil na jeho právech. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice žalobce uvedl totožné námitky jako v podané žalobě a dále uvedl, že si je vědom svého provinění, nicméně trest si již odpykal a jeho situace by měla být posuzována objektivním nepříznivým dopadem na jeho rodinu. K argumentaci žalovaného, že s rodinou může komunikovat prostřednictvím prostředků na dálku, uvedl, že ji považuje za velice necitlivou a absurdní. Jeho vycestování do země původu by představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, které bez ohledu na jeho provinění způsobí utrpení jeho rodiny. Trval na tom, že jeho situace a situace jeho rodiny představuje okolnosti zvláštního zřetele hodné.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 12. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 7. 12. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že se hlásí k etnické příslušnosti Chalach, vyznává buddhismus, je svobodný, je schopen se dorozumět mongolsky a česky a není sám ani nikdo z jeho rodiny členem žádné politické strany ani jiné organizace. O azyl spolu s ním nežadají žádní rodinní příslušníci, ani o azyl nežadá jménem dětí do 18 let. Mimo území České republiky žije jeho dcera (rok narození 1992), jeho družka a synové žijí na území České republiky na základě uděleného povolení k trvalému pobytu. Do České republiky přicestoval

v roce 1998 a v letech 2007, 2008 a 2012 byl v Mongolsku na návštěvě. Nejvyšší dosažené vzdělání má středoškolské, bez dokladu o dosaženém vzdělání, živil se jako řidič, krejčí a také podnikal. Nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že odjel do České republiky pracovat. Jiný důvod k opuštění vlasti neměl. Cestoval letecky na lince Ulánbátar – Berlín a z Berlína pokračoval ve své cestě do České republiky autem. Dle jeho názoru konkrétní společenská situace v zemi původu není žalovanému dobře známa a žalovaný vycházel pouze z obecných, politických a humanistických schémat a klišé. O udělení mezinárodní ochrany žádá, neboť byl dne 18. 9. 2013 odsouzen na tři roky za napadení. Trest vykonával v Ostravě, za dobré chování byl propuštěn dne 2. 11. 2015. Během jeho pobytu ve vězení mu byl zrušen trvalý pobyt. Dne 5. 11. 2015 mu odebrali průkaz k povolení pobytu a do pasu mu dali výjezdní vízum na 30 dní. Podal žádost o strpění pobytu a bylo mu řečeno, že na vyřízení žádosti mají 30 dnů a že věci ohledně víza má řešit na cizinecké policii. Na cizinecké policii mu řekli, že mu nemohou prodloužit vízum a že pokud zůstane v České republice déle, tak mu může být uloženo správní vyhoštění. Žalobce proto kontaktoval právníka, který mu sepsal žádost o strpění a poradil mu, že může podat žádost o azyl. Na území České republiky má celou svou rodinu, celý svůj život. Kdyby musel odjet do Mongolska, jeho děti by osiřely. Navíc v Mongolsku žije rodina muže, kterého pobodal, a není si jistý, zda si nebudou chtít vyřídit účty. Česká republika byla jeho cílovým státem, chce zde pracovat a živit své děti. Dále uvedl, že má zvýšenou hladinu cukru v krvi a léčí se asi sedm let. Užívá léky, inzulín si nepíchá. V minulosti o azyl nežádal a v případě návratu do vlasti se obává rodiny pobodaného muže.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 12. 2015 žalobce dále doplnil, že v červenci 2015 za ním do věznice přišli dva pracovníci OAMP s tlumočníkem. Vysvětlili mu, že jeho pobyt bude zrušen, a poučili ho, že se může proti rozhodnutí odvolat. V srpnu 2015 mu bylo do věznice doručeno rozhodnutí o zrušení pobytu, ale byl ve vězení a nevěděl, kde má hledat právní pomoc. Pak už bylo pozdě. Po propuštění z vězení tak dostal výjezdní vízum na 30 dní. V případě návratu do vlasti se obává reakce příbuzných napadeného muže, neboť tam určitě žijí jeho příbuzní. K tomu doplnil, že Mongolové jsou mstivý národ, a proto nemá jistotu, že se mu nic nestane. V České republice se msty také bojí, ale ví, že se tady již nesmí bránit a porušit zákon, nechce zpět do vězení. Během doby, kterou pobýval ve vězení, pobodaný muž prohlásil na policii, že mu družka žalobce vyhrožovala zrušením pobytu. Družka pak musela jít na policii podat vysvětlení. Ač jim sdělila, že nikomu nevyhrožovala, tak jí bylo sděleno, že jestli bude vyhrožovat jiným lidem, bude trestně stíhaná. Onemocněním cukrovkou trpí od roku 2007. Byla mu doporučena dieta. V roce 2009 obdržel doporučení k diabetologovi a dostal léky a přístroj na měření cukru. Jednou za dva nebo tři měsíce docházel na kontrolu. Ve věznici měl také předepsanou dietu a užíval léky. Není si jistý, jak jeho zdravotní stav budou řešit lékaři v Mongolsku, neboť tam dlouho nebyl, a neví, jaké je tam pojištění. Jeho dcera žije v Mongolsku se svou matkou, která je již provdaná za jiného muže. Jiné příbuzné v Mongolsku nemá, neboť byl jedináček. Vyrůstal u prarodičů a se vzdálenými příbuznými ze strany matky není v kontaktu. V případě jeho návratu do Mongolska jej nikde nezaměstnají, neboť mu je více než 50 let. Nemá jinou možnost, než žít v České republice se svou rodinou. Snaží se žít podle pravidel. Trest si již odpykal. Neměl jinou možnost než podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť vyčerpal všechny možnosti, které měl. S družkou si přejí, aby děti žily v České republice, navíc je zde jazyková bariéra, neboť družka hovoří spíše česky. Starší syn řekne mongolsky několik slov a ještě je počesťuje.

Mladší syn ještě mongolsky trochu rozumí. Problém je v tom, že když nastoupil výkon trestu, nebyl doma nikdo, kdo by s nimi mluvil mongolsky. Během jeho pobytu ve vězení udržoval styk se svou rodinou dopisy, občas si volali a jednou za půl roku přijeli za ním na návštěvu. Jeho družka pracuje, mladší syn byl malý, nemohli tak jezdit každý měsíc. Závěrem uvedl, že chce zůstat se svou rodinou, má obavy o své zdraví a z příbuzných napadeného muže v Mongolsku. Žalobce využil svého práva zpětného přetlumočení za účelem kontroly, přičemž neměl žádné námitky k protokolaci.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Žalobce v předmětné věci namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby dostatečně zjistil skutkový stav, a pečlivě nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Pro daný případ je podstatné, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce odůvodnil snahou zůstat se svou rodinou, léčbou cukrovky a obavou z možného jednání muže, kterého napadl, za což byl v České republice odsouzen. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl jiné než výše uvedené důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný si zajistil informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky o tom, že Mongolsko je považováno za bezpečnou zemi původu, bylo nezbytné aplikovat ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Tyto skutečnosti prokazatelně vyplývají z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, a to konkrétně z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém žalobce potvrdil, že jeho důvody k odjezdu z vlasti byly pouze ekonomické, neboť do České republiky přicestoval za prací.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále vyplynulo, že žalobce o azyl žádá, aby mohl žít se svou rodinou, starat se o děti, rovněž z obavy ze msty ze strany příbuzných napadeného krajana a z důvodu

léčby cukrovky. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že si žalovaný jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) aktualizovanou v lednu 2012, o možnostech návratu a reintegraci v Mongolsku, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 8. 2014, č.j. 104905/2014-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, zprávu Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze srpna 2013, o hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu a informaci Infobanky ČTK – Země světa Mongolsko. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval důvody uvedenými v žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a postupem podle ust. § 16 zákona o azylu, neboť dovodil, že žalobcova vlast, tj. Mongolsko, je bezpečnou zemí původu.

Ze správního spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl s nashromážděnými podklady pro rozhodnutí včetně informací, které si žalovaný vyžádal jako podklad pro rozhodnutí, seznámen, k těmto podkladům nic nenamítal a opatření dalších podkladů nenavrhl. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č.j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ Lze uzavřít, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou a z jakých podkladů při tom vycházel. Argumentaci žalobce, že žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo ve správním řízení najevo, nelze s ohledem na citovaný judikát přisvědčit. K tomu soud podotýká, že žalobce sám žádné námitky k podkladům neměl a z vlastní iniciativy žádné podklady nepředložil ani nenavrhl.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu zákona o azylu vztahující se k ust. § 16 zákona o azylu: „[n]ávrh tím sleduje evropský trend eliminovat náklady spojené s pobytem např. žadatelů, kteří o udělení azylu žádají toliko z ekonomických důvodů zrychlením azylového řízení“. Účelem je tudíž uplatnění principu procesní ekonomie a snížení celkových nákladů souvisejících s řízením o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K možnosti udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č.j. 2 Azs 293/2005 - 60, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž konstatoval: „Z dosavadní judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že zamítnutí žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. pojmově vylučuje možnost rozhodovat o přiznání humanitárního azylu podle ustanovení § 14 stejného zákona (...) tak, jak požaduje stěžovatelka.“

Z podkladů nashromážděných žalovaným, konkrétně z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) vyplývá, že zdravotní systém v Mongolsku se zlepšuje. Nejlepší situace je v hlavním městě Ulánbátaru. Největší potíže z hlediska dostupnosti zdravotních služeb spočívají v infrastruktuře, neboť je velice obtížné v zemi s tak velikou rozlohou udržovat silnice, přičemž v některých oblastech cesty vůbec nejsou. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 8. 2014 bylo zjištěno, že obecně je Mongolsko tolerantní k výjezdům svých občanů do zahraničí, snaží se o diplomatické sjednávání jejich ochrany a pracovních podmínek v zahraničí a pravděpodobně návrat svého občana do země

původu ani nezaznamená. Po návratu do vlasti nejsou tyto osoby vystaveny znevýhodňování nebo diskriminaci. Případné nebezpečí ze strany státem najatých agentů hrozí příslušníkům politických elit a jejich rodinným příslušníkům. Sociálně slabší osoba před výjezdem nejspíše využila ekonomické podpory svého příbuzenstva, a proto pro ni návrat do vlasti znamená často ekonomické, morální a sociální dilema. Ze zprávy Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze srpna 2013 o hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu vyplývá, že lidská práva jsou v Mongolsku dodržována. V Ústavě Mongolska ze dne 13. 1. 1992 je zakotven zákaz diskriminace, vztah mongolských obyvatel k obyvatelům jiných národnostních menšin, např. k nejvíce zastoupené Čínské menšině, nelze charakterizovat jako nepřátelský či diskriminační, a vláda případná porušení těchto ustanovení vymáhá. Porušení lidských práv bylo zaznamenáno u svobody vyznání, neboť v několika případech došlo k napadání křesťanů, přičemž většina obyvatelstva se hlásí k buddhismu. Muslimske instituce jsou na tom lépe, neboť se jedná o víru historicky v zemi zakořeněnou. Zákony v Mongolsku zakotvují svobodu tisku, svobodu pokojného shromažďování, svobodu pohybu po zemi, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, které jsou v praxi státními orgány obecně respektovány. Dále Mongolsko respektuje nedotknutelnost osoby, nezávislost soudní moci a svobodné volby. Trest smrti nebyl sice dosud v Mongolsku zrušen, nicméně vláda přijala zákon, který má za cíl trest smrti zrušit. Činnost právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv obecně působila v zemi bez omezování ze strany vlády, zabývala se vyšetřováním a zveřejňováním svých zjištění, přičemž státní činitelé spolupracovali a reagovali na jejich stanoviska. V roce 1990 se Mongolsko zařadilo mezi demokratické státy, ratifikovalo několik mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách a stalo se členem v několika mezinárodních organizacích. Mongolsko také spolupracovalo s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími mezinárodními organizacemi na zajištění ochrany a pomoci pro uprchlíky, žadatele o azyl a další osoby v nouzi. Přes přetrvávající nedostatky, kterými jsou zejména násilí páchané na ženách, obchodování s lidmi v domácím i mezinárodním měřítku a ekonomické problémy, Mongolsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii (dodržování lidských práv a zajištění jejich dodržování, občané zemi neopouštějí z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, ratifikování a dodržování mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách a umožnění činnosti právnickým osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv) pro hodnocení bezpečné země původu, a může být zařazeno na seznam bezpečných zemí původu. Tyto informace žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 dole a dále na straně 4 vyhodnotil a na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Mongolsku a výpovědi žalobce dospěl k závěru, že Mongolsko lze považovat za bezpečnou zemi původu.

Z výše nastíněného skutkového stavu tak žalovaný legitimně uzavřel, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodněná pouze rodinou žijící na území České republiky, léčbou cukrovky a obavou z možné msty je zjevně azylově nedůvodná a žádost podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu zamítl, neboť dospěl k závěru, že Mongolsko je bezpečnou zemí původu, čímž se podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených

nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003–38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz a ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004–72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz.

K námitce rodinného života a snaze být se svou družkou, nezletilým synem a nezletilým synem družky, soud uvádí, že žalobce je svobodná, zletilá osoba, které nebylo uloženo správní vyhoštění, ani uložen zákaz pobytu na území České republiky a Schengenského prostoru, ale pouze zrušen trvalý pobyt. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda se v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce musí opustit území České republiky, neboť mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že žalobci byl zrušen trvalý pobyt, neboť byl v roce 2013 pravomocně odsouzen za trestný čin těžké ublížení na zdraví, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let. Podle soudu se v případě žalobce nebude jednat o zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť o jeho nezletilého syna a nezletilého syna družky by po dobu jeho nepřítomnosti bylo i nadále postaráno, a to primárně jejich matkou, družkou žalobce. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobce, že jeho družka pracovala a starala se o děti i v době, kdy vykonával trest odnětí svobody. Dle soudu z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že pokud se jeho rodina nerozhodne jej následovat do Mongolska, je jeho družka schopná se o sebe, jejich nezletilého syna a jejího nezletilého syna v případě nepřítomnosti žalobce v České republice postarat.

Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu do Mongolska nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Jak bylo soudem zjištěno z žádosti o udělení azylu, žalobce, ani nikdo z jeho rodinných příslušníků, nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní. Žalobce

v roce 1998 poprvé opustil svou vlast na udělené vízum za účelem zaměstnání, tedy z ekonomických důvodů, a jak uvedl, před svým odjezdem neměl žádné potíže.

Žalovaný správní orgán tak v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl, neboť konkrétně uvedl, že nechce být odloučen od své rodiny, léčí se s cukrovkou a obává se pomsty ze strany příbuzných napadeného muže. Soud nespochybňuje případně nastalou ztíženou rodinnou situaci žalobce, v případě jeho vycestování do země původu. Nicméně jedná se o situaci, kterou si žalobce způsobil svým vlastním jednáním, přičemž rodina žalobce si může vybrat, zda jej bude do Mongolska následovat či nikoliv. V daném případě tak má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem, a proto považuje vznesenou námitku za nedůvodnou.

K namítanému nezohlednění zdravotního stavu žalobce soud uvádí, že v jeho tvrzení soud nespatřuje naplnění podmínky těžké nemoci života ohrožující. Žalobce totiž v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má zvýšenou hladinu cukru v krvi a léčí se asi sedm let. Užívá léky, inzulín si nepíchá. Onemocněním cukrovkou trpí od roku 2007. Byla mu doporučena dieta. V roce 2009 obdržel doporučení k diabetologovi a dostal léky a přístroj na měření cukru. Jednou za dva nebo tři měsíce docházel na kontrolu. Ve věznici měl také předepsanou dietu a užíval léky. Není si jistý, jak jeho zdravotní stav budou řešit lékaři v Mongolsku, neboť tam dlouho nebyl, a neví, jaké je tam pojištění. Po propuštění z vězení dosud lékaře nenavštívil, avšak lékař v zařízení pro zajištění cizinců mu sdělil, že by se měl po propuštění ze Zastávky nechat vyšetřit. Přes tuto skutečnost žalobce ve správním řízení nepředložil žádnou lékařskou zprávu a ani nenavrlh doplnění důkazů lékařskou zprávou, soud má tak za to, že lékařskou pomoc po svém propuštění v České republice nevyhledal. Soud dospěl k závěru, že pokud by zdravotní stav žalobce byl natolik závažný, aby se dala dovodit těžká nemoc života ohrožujícího, pak by žalobce musel vyhledat lékařskou pomoc ihned po svém propuštění a svá tvrzení o těžkém onemocnění by doložil lékařskými zprávami, což neučinil. S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal pochybení žalovaného a považuje námitku žalobce za nedůvodnou.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Mongolska vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Mongolsku, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.

Správní orgán tak postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce ve správním řízení řádně poučil, dal mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Vzhledem k tomu, že žalobce se omezil v odůvodnění své žádosti toliko na rodinné a zdravotní důvody a obavou z případné msty, je nutno shledat postup žalovaného, který aplikoval ust. § 16 zákona o azylu, za zákonný. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu ani v průběhu azylového řízení nepoukázal na žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že se obává pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Soud dále konstatuje, že řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, poprvé přicestoval na území České republiky v roce 1998 na udělené české vízum za účelem zaměstnání a v roce 2006 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. V roce 2013 byl pravomocně odsouzen za trestný čin a v roce 2015 mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Nelze přehlédnout, že žalobce požádal o azyl až za situace, kdy mu reálně hrozí, že bude muset území České republiky opustit. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti získání pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. dubna 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová